

דווקא ב'טיפול נמרץ'

הבנו שכאן

השליחות

שלנו!

תשעה חודשים הרב **ינון לנג** ורעייתו **שרי** שהו עם בתם בטיפול נמרץ בבית הרפואה 'זיו' בצפת לצורך טיפולים. דווקא שם צמחה בהם ההכרה: השליחות שחיפשת בעולם, נמצא כאן! ■ מאז הוא פתח בית חב"ד מצליח בבית הרפואה, תרם כליה, עודד אלפי אנשים, והביא בשורת משיח וגאולה למאושפזים ולבני המשפחות שלהם המשוועים כל כך לאור וישועה ■ מסמך אנושי מטלטל

מנדי דיקשטיין

דרך ממרכז הארץ לצפת עוברת דרך הכבישים המתפתלים של הגליל ומטפסת לאט אל ההרים. הוצע לי להכין כתבה על פעילותו של בית חב"ד בבית הרפואה 'זיו' בצפת. הבטיחו לי הרבה 'סיפורים משובחים', וסיפורים משובחים, הם, כידוע, סחורה עוברת לסוחר. כל אדם, בכל גיל, אוהב להיפגש עם סיפורים מהחיים מהזן המשובח שלהם.

וכך באותו יום אביבי של חודש סיוון, כשהגליל נראה בהתאם, הגעתי ל'זיו', והמציאות שפגשה אותי הייתה שונה לחלוטין ממה שחשבתי.

לפני הכל – פגשתי שם סיפור אנושי מרגש ומרתק של זוג צעיר שהפך את הכאב האישי העמוק שלו למקור כוח, השראה ונחמה לאלפי אנשים.

הכירו את הרב **ינון לנג** ורעייתו **שרי**, השלוחים החיוניים שמנהלים את הפעילות המורכבת הזו. שניהם קיבלו אותי בחמימות מיוחדת במשרד הקטן שלהם. דרך החלון שמסמן את קצה המסדרון, נשקף נוף מרהיב של הרי הגליל מכוסים ברעננות ירוקה. הסיפור שהם החלו לפתוח בפניי, היה מרשים יותר מכל נוף.

"לא הגענו לכאן מתוך בחירה",

מתחיל הרב ינון לספר בכנות חסרת מסכות. על פניו הצעירות וחיוכו הבלתי נגמר, ניכרים קמטי ניסיון של החיים אמיתיים. "מלכתחילה ביקשנו לצאת לשליחות בחו"ל. היו לנו חלומות גדולים לפעול ברחבי העולם; מחשבותינו נדדו בין אוסטרליה, דרום אמריקה, ואולי איזו מדינה אירופאית שבה אפשר להקים קהילה יהודית מאפס. חלמנו על בתי כנסת חדשים, סעודות שבת המוניות, על הרצאות בקמפוסים, וכדומה".

עיניו נוצצות כשהוא נזכר בחלומות ההם, אבל בעיניו אפשר לזהות את ההבעה המכירה בכך שהחיים לא תמיד מתנהלים לפי התכניות שלנו.

"הבנו שכאן במרכז הרפואי המקומי, זקוקים לשליח לא פחות מאשר בהודו הרחוקה או במדינה אירופית כלשהי. הבנו שהקב"ה לא מנע מאיתנו שליחות - הוא הביא אותנו בדיוק למקום שבו השליחות כל כך נחוצה. זה המקום הכי רעב לנחמה רוחנית והכי זקוק לנוכחות יהודית חמה ואמיתית".

"ואז נולדה הבת הבכורה שלנו חני תחי' עם מקרה רפואי מורכב", הוא ממשיך. "פתאום מצאנו עצמנו כאן, בבית הרפואה הזה, לא כשלוחי הרבי שבאים להציל את העולם ולהכין אותו לקראת הגאולה, אלא כהורים צעירים ומתוסכלים, מבוהלים בטיפול נמרץ, לא מבינים מה קורה ואיך העתיד יראה".

הגב' לנג מוסיפה: "חודשים שלמים שהינו בתוך המסדרונות הארוכים והקרים של בית הרפואה, כשבתנו מחוברת למכשירים מורכבים ומפחידים, נפגשים עם משפחות במצוקות דומות, ושואלים את עצמנו שאלות קשות: למה דווקא לנו? איפה השליחות שחלמנו עליה? איך נקלענו לכל הכאב הזה?"

אבל דווקא בתוך הטיפול הנמרץ, בין רעש המכונות הרפואיות ללחישות הרופאים והאחיות, קרה משהו יוצא דופן ובלתי צפוי: במקום להישאר קורבנות פאסיביים של הנסיבות, הם החלו לראות במצבם לא רק צרה אישית, אלא הזדמנות לתיקון ולשליחות אישית.

"פתאום התחלנו לשים לב למשפחות אחרות שנמצאות כאן במצבים דומים", מספר הרב ינון. "ראינו אנשים שישנים במכוניות בחניון בית הרפואה, עטופים בשמיכות דקות ומקפלים את המושבים לאחור בניסיון לדמות מיטה מאולתרת. ראינו אנשים שאוכלים כריכים קרים ושותים קפה נמס ליד המיטות של היקרים להם; ראינו אנשים מתפללים בפינות המסדרונות, בבדידות ובחוסר נוחות, מנסים למצוא פינה שקטה במקום שאף פעם לא יכון בו שקט.

"וכשהגיעה שבת", מוסיפה הגב' לנג בעצב, "השממה הרגשית הייתה פשוט בלתי נסבלת. היה כואב לראות איך במקום שבו אנשים הכי זקוקים לנחמה רוחנית ונפשית, השבת פשוט... לא קיימת. לא היה מי שיכין סעודה, לא היה מקום לשבת יחד, או לסעוד בצל נרות שבת או לשמוע קידוש רב-משותפים.

"ואז הגיע ליל הסדר. בצער רב התכוננו לחגוג את החג הכי משפחתי בחדר ההמתנה

ליד דוכן התפילין בבית הרפואה 'זיו' בצפת.

מימין לשמאל: ראש עיריית צפת ר' יוסי קקון, שר הבריאות מר אריאל בוסו, הרב ינון לנג, ה'פרזידנט' מר יצחק הרצוג והרב קורנט

לגבי העתיד, התחלנו להיות שלוחים עם מטרה ברורה ומשמעותית. זה שינה את כל ההסתכלות על המצב שלנו, את התחושה שלנו כלפי בית הרפואה ואת המשמעות של כל יום שאנחנו מבלים כאן".

כשאני מטייל עם הרב ינון במסדרונות הארוכים והרחבים של בית הרפואה, אני רואה במו עיניי איך השליחות הפכה למציאות יומיומית חיה ונושמת. הרופאים והאחיות מכירים אותו בשמו, מחייכים אליו בחמימות אמיתית, ויש ביחס הכנה שלהם אליו משהו יותר מאשר פשוט מכרים; יש כאן מעין הכרת טובה והערכה אמיתית לפעולות ולהשקעה.

ליד הכניסה לחדרי הניתוח ניצבת הכן עמדת התפילין המרכזית – לא סתם שולחן קטן עם זוג תפילין בתיק מקומט כפי שצירתי בדמוני, אלא דוכן מקצועי ולידו צוות קבוע של פעילים המתחלפים במשמרות.

מדוע בחרת להעמיד את הדוכן דווקא במיקום הזה?

"זה המיקום הכי רגיש בבית הרפואה", מסביר הרב ינון. "כאן, ליד חדר הניתוח, אנשים הכי מפוחדים, הכי מתווחים והכי זקוקים לחיזוק רוחני לפני שהם או אהובם נכנס לניתוח שעשוי לשנות את חייהם לחלוטין".

המספרים שהוא מציין מרשימים בהחלט: רק לאחרונה ציינו 10,000 הנחות תפילין בעמדה זו לבדה. "בכל בוקר יש פעילים שמגיעים כבר בשעות מוקדמות ומוודאים שהעמדה מוכנה", הוא מעמיד.

"השליחות שלנו לא רק שינתה לטובה את החיים של אלפי אנשים שעברו כאן במהלך השנים - היא רוממה גם אותנו מבחינה נפשית ורוחנית במקום להיות שקועים בקושי האישי שלנו ובדאגות לגבי העתיד"

"עברנו חודשים של שאלות ותהיות, האם נכון לקחת על עצמנו משהו כזה כשאנחנו עצמנו במצב כל כך לא יציב? האם אנחנו באמת מוכנים לכך? האם זה לא יהיה יותר מדי בשילוב עם הטיפול בילדה?"

איך באמת הדברים השתלבו?

"המקרה הרפואי שלנו נמשך והאשפוז נמשך לאורך תשעה חודשים שלמים. למפרע – מסביר הרב ינון – השליחות היא מה שהצילה אותנו מבחינה נפשית ורוחנית. כשקיבלנו את ההחלטה לפתוח בית חב"ד ב'זיו' עם ברכת הרבי מה"מ – במקום להיות סתם הורים מאושפזים, שקועים בכאב האישי שלנו ובדאגות

של טיפול נמרץ. זוג צעיר שפסגת ההתלבטות שלהם היא 'לא לו הורים ניסע בחג הראשון', נמצא כעת בסיטואציה כה רחוקה. לפתע עלה לנו הרעיון לזיום ליל סדר מרכזי יחד עם המאושפזים סביבנו והשוהים בשאר המחלקות".

שליחות עצמחה מתוך המחלקה

"הכל היה אז בראשיתי והתחלתי" נזכר הרב לנג, ברגעים בהם ניצני שליחות החלו לצוץ. "הדפסנו מודעות מאולתרות, ערכנו שולחן נחמד מבלי לדעת כמה יהודים יגיעו. לבסוף הגיע יהודי, ועוד אחד, ואפילו רופא בכיר שחיפש אווירה של 'בית'. כך ישבנו יחד עד השעות הקטנות של הלילה. "או אז הבנו, שכאן במרכז הרפואי המקומי, זקוקים לשליח לא פחות מאשר בהודו הרחוקה או במדינה אירופית כלשהי. הבנו שהקב"ה לא מנע מאיתנו שליחות – הוא הביא אותנו בדיוק למקום שבו השליחות כל כך נחוצה. זה המקום הכי רעב לנחמה רוחנית והכי זקוק לנוכחות יהודית חמה ואמיתית".

למרות התובנות, ההחלטה הזו לא הייתה פשוטה. לכתוב לרבי על שליחות בבית רפואה במקום שליחות "אמיתית" בחו"ל? לקבל על עצמם אחריות כלפי מאות משפחות במצוקה, בעוד הם עצמם בתוך מאבק אישי כה קשה ומורכב? לוותר על החלומות הגדולים בשביל מציאות מורכבת של שליחות מקומית בבית רפואה?

סעודת שבת עם אוזורה בייחית

פינת מנוחה של חדרי האירוח שבית חב"ד מספק למשפחות המאושפדים

אלפי שקלים על מלונות, הן מקבלות כאן בית אמיתי עם כל מה שהם צריכות". אבל מה שבאמת מפתיע, זה לראות איך בני הזוג לג, שעדיין מתמודדים עם הקושי הרפואי המתמשך של בתם, מצליח לתת מענה מקצועי ואיכותי לכל כך הרבה אנשים.

מה שלום הבת שלכם, שהיא הטריגר להתחלת השליחות פה?

"הילדה שלנו היום בת 4. היא עדיין בתהליך שיקומי מתמשך", מספר אביה. "זה לא שקרה איזה נס דרמטי ופתאום הכל בסדר. יש עוד הרבה ביקורים למומחים, עוד הרבה טיפולים לפנינו, ועוד הרבה ספק לגבי העתיד.

"אבל", הוא מוסיף בעיניים נוצצות, "אנחנו רואים איתה התקדמות משמעותית. שיפורים קטנים אבל עקביים, ובעיקר – השליחות נותנת לנו כוח מדהים להתמודד עם הקושי שלנו. במקום להיות שקועים בדאגות ובמחשבות שליליות, אנחנו כל היום חושבים איך אפשר לשנות לטובה את החיים של אנשים אחרים.

"זה מאוד מעניין, שכשאנחנו צריכים משהו רפואי לילדה שלנו, אפילו בשבת או בחג, אנחנו פשוט קופצים מבית חב"ד ישירות למיון ואחר כך חוזרים לפעילות... זו פריבילגיה נדירה וממש מיוחדת לנו. היא מאפשרת לנו לתת מענה מיטבי גם לצרכים של הילדה וגם להמשיך בשליחות מבלי להרגיש שאנחנו מזניחים איש."

כך למשל הם מספרים לי על חג שבועות האחרון, כשנאלצו להגיע עם הילדה למיון באמצע החג. "בכל מקום אחר זה הרי היה

סיפר לי שבתקופת ההחלמה החל לבוא לבית הכנסת בקיבוץ שלו, וההחלמה שלו הייתה מהירה יותר ממה שהרופאים צפו".

מהשליחות למיון, ובחזרה

הפתעה האמיתית מחכה לי כשאנחנו מגיעים לדירות האירוח. במקום חדרון קטן ומאולתר שדמיינתי, אני נתקל בשתי דירות מעוצבות ומסודרות היטב, המשלבות תכנון מקצועי והבנה עמוקה של הצרכים האמיתיים של משפחות במצב חירום: שישה חדרים פרטיים מרווחים, כל אחד עם מיטות נוחות ואיכותיות, ארון בגדים גדול ומזגן חדיש.

גם המטבח מאובזר לחלוטין עם מקרר גדול, מיקרוגל, פלטה, והרבה מקום אחסון לכלים ולמזון. פינת הקפה כוללת מכונת קפה מקצועית, מבחר של סוגי תה איכותיים, ומגש מתוקים ועוגיות שמעודכן מדי יום.

"המטרה היא שאנשים ירגישו באמת בבית", מדגישה הגב' לג כשהיא מציגה את הדירה. "לא במקום זמני ומאולתר שבו אתה מרגיש כמו פליט או נזקק, אלא בבית אמיתי ונוח שבו אתה יכול לנוח, להתארגן, לחמם אוכל לבחירתך, ולהרגיש שיש לך פרטיות ושליטה על הסביבה שלך."

עם השנים, הדירה הזאת הפכה לבית שני עבור מאות משפחות שנתקעו כאן במצבי חירום הכי קשים בחייהן. "משפחות מכל הצפון מגיעות לניתוחים מורכבים הכרוכים באשפוז ממושך, לעיתים כזה שנמשך שבועות מספר. במקום לישון במכוניות בחניון בית הרפואה, או לשלם

"לא מדובר בסתם מתנדבים מזדמנים, אלא באנשים אחראים שיוודעים איך לגשת לאנשים בעדינות המרבית, איך להציע תפילין במקום כל כך רגיש תוך הבנת המסרים האמילוליים של אנשים שנמצאים בלחץ קיצוני."

מן הסתם צברתם פה סיפורים למכביר. אשמח אם תוכל לשתף בסיפור שנחקק בזכרוןך.

"ישנם רבים! היה לנו גבר בן חמישים מאחד הקיבוצים בצפון שהגיע לניתוח לב מורכב ומסוכן", נזכר הרב ינון. "הוא היה קצין מילואים בעברו, צברי ישראלי קלאסי – חזק, עצמאי שלא רגיל לפנות לעזרה או לבטוח בדברים שהוא לא יכול לשלוט בהם.

"כשהוא עבר ליד עמדת התפילין בדרך לחדר הניתוח, הוא עצר בהיסוס ואמר לי: 'תקשיב, אני לא באמת מאמין בדברים האלה; אני לא מאמין בדת ובטקסים, אבל אם זה יעזור לי לעבור את הניתוח הזה בשלום...' ואז הסתכל עליי בעיניים שיש בהן תערוכות של חרדה, בקשה וציפייה.

"הנחנו תפילין יחד", ממשיך הרב ינון לספר, "ופתאום הוא התחיל לבכות. לא בכי גלוי ודרמטי, אלא דמעות שקטות שגלשו לו על לחייו בזמן שאמר 'שמע ישראל'. הוא אמר לי שזה הפעם הראשונה מזה עשרים שנה שהוא מרגיש מחובר למשהו יותר גדול ממנו.

"הניתוח עבר בהצלחה מופלאה", מסיים הרב ינון בחיוך, "וכשהוא הגיע שלושה חודשים אחר כך לביקורת, עצר ליד העמדה לבקש להניח תפילין שוב. הוא

יכול להיות משבר רציני", מספר הרב ינון, "אבל כשאתה בשליחות בבית הרפואה, כל העניין הפך לחוויה כמעט חגיגית. הגענו למיון ישירות מבית חב"ד, הצוות הרפואי במיון כבר מכיר אותנו, הטיפול היה מהיר ויעיל, ואחרי שעתיים כבר חזרנו לשליחות. זה היה כמו להופיע מהבית ולחזור הביתה..."

עגלת המצוות

במהלך הביקור שלי אני נחשף לעוד היבט מרתק של השליחות הזו – העגלה המיוחדת שעוברת בכל המחלקות מספר פעמים לאורך היום. כשאני רואה אותה בפעם הראשונה, חשבתי לתומי שזו עגלת קפה רגילה, כמו שיש לארגוני חסד בבתי הרפואה. אבל כשהרב לנג מראה לי אותה מקרוב, אני מבין שזה הרבה יותר מזה.

"זה בעצם בית חב"ד נייד ומקצועי", הוא מסביר בהתלהבות, תוך שהוא מציג לי את תכולת העגלה המרשימה. לצד שתייה חמה איכותית ומגוון מאפים יש כאן אוסף עשיר של הפצת תורה ויהדות: כרטיסי 'שיר המעלות' עבור מחלקת יולדות, 'אגרות קודש' ודפי כתיבה לרבי, אפשרות להשאל דולר של הרבי לסגולה, רישום לאות בספר התורה לילדי ישראל, ואפילו חוברות מרהיבות על שבע מצוות בני נח עבור השכנים לחדר שאינם יהודים.

"זה הרבה יותר מ'קפה ומאפה'", מדגישה הגב' לנג. "המטרה העיקרית היא ליצור קשר אנושי חם, כמו שהרבי מלמד בדוגמה אישית, להקשיב באמת למה שאנשים צריכים, לעודד, ולהעניק תחושת בית ושייכות. יש אנשים שמחכים לנו בכל יום; הם יודעים שבשעה מסוימת אנחנו נגיע אליהם עם החיוך האמיתי והאוזן הקשבת.

"לפעמים משפחה שהגיעה ללידה או לניתוח, מחכה לנו בכיליון עיניים לא בגלל הקפה, אלא בגלל המילה הטובה, החיוך ואולי גם בגלל השאלה 'איך אתם מרגישים היום?'."

גולת הכותרת של הפעילות היא בסעודות השבת והחג. במקום ארוחה מאולתרת בחדר במחלקה, או פינת אוכל בסיסית, מספרים לי בני הזוג לנג על סעודות כיד המלך עם כשלושים איש בממוצע, הכוללים מאושפזים ובני משפחותיהם, צוות רפואי, וכל מי ששוהה בבית הרפואה ורוצה להצטרף.

"המטרה שלנו שיהודי יגיע לסעודת שבת וישכח לרגע מהאשפוז ומהטיפולים. בשביל זה חשוב להשקיע בפרטים הקטנים כדי שיהיה 'כמו בבית': מפה לבנה על

משמחים את המאושפזים. פעילות בתקופת הקורונה

'אני לא מבין למה אתה עושה את זה בשבילי. אתה לא מכיר אותי, אתה לא חייב לי כלום, אין לך שום קשר אליי או למשפחתי. יש לך משפחה, בית חב"ד, אחריות גדולה - למה אתה מוכן לקחת סיכון רפואי כזה בשבילי?'

השולחן, פרחים, נרות שבת דלוקים בגאווה, ואוכל ביתי ובשפע ששונה כל כך מזה המוגש במחלקה", מתארת גב' לנג בסיפוק שבא מאהבה לעשייה שלהם.

"אנחנו לא באמת יודעים כמה אנשים מגיעים לסעודה, ובאיזה הרכב מדובר. בכלל, סעודות השבת אצלנו זה מקום מפגש נפלא עבור קצוות ועולמות שונים", מתאר הרב לנג. "המגוון של הסיפורים הוא מדהים. כך לדוגמה בשבת האחרונה, ישב לצידי יהודי שאשתו הוכשה על ידי נחש בערב שבת. לצידו ישבו זוג הורים לתינוק בפגייה שנולד 600 גרם וחי בניסים! מולי התארגנה משפחה ממודיעין עילית שהגיעו לטיפול בצפון, והבן אושפז במחלקת ילדים.

בסמוך ישבו אחיות במשמרת שבת שזכו להפסקה קצרה והחליטו להצטרף לסעודת שבת משפחתית. קהל נוסף הם אנשים שמגיעים למיון והצוות החליט לשחרר אותם. במקום להמתין על ספסל עד צאת השבת, הם מקבלים כאן מעטפת של שינה וסעודות.

מה הרגע המרגש ביותר במהלך השבת?
"כשאנחנו שרים יחד 'שלום עליכם'", אומר הרב לנג. "אתה רואה איך אנשים שהגיעו לכאן מתוסכלים, מפוחדים ובודדים, ופתאום הם מקבלים חיבוק חם של קהילה, שירה משותפת שמאחדת לבבות, ותחושה עמוקה שהם לא לבד במאבק שלהם."

במהלך הסיור אני מבין כיצד המקום הזה הוא מקום שבו עולמות שונים נפגשים: העולם הרפואי הקר, הטכני והמפחיד, מצד אחד; ועולם היהודי-חסידי החם, המחבק והמקדש, מן הצד שני.

יש לכם מאפיינים ייחודיים בשליחות בשונה משאר השלוחים?

"אנחנו מתמחים בתחום שמעט מאוד שלוחים מכירים לעומק", מרצין הרב ינון. "אנחנו יודעים איך זה להיות כאן כמאושפזים; אנחנו הכרנו בעצמנו את התחושה של הפחד, של אי הודאות, של תלות במכשירים ובהחלטות של אחרים. אנחנו יודעים איך להקשיב למטופל, מה להגיד בכל רגע ובעיקר מה לא להגיד..."

"לפעמים", מוסיפה גב' לנג, "בן אדם צריך שינחמו אותו ויגידו לו שהכל יהיה בסדר. אבל לפעמים הוא פשוט צריך את ההקשבה, את היד התומכת שנשענת על

מציאות יומיומית מתישה של סבל, חוסר ודאות וחיים תלויים במכונה.

מתי היה הרגע הזה בו החלטת שאתה תורם כליה מגופך לאדם אחר?

"הכרתי פה מטופל בשם דוד, אבא צעיר וחיוני לשלושה ילדים קטנים. הוא סיפר לי בקול נשבר שהכי הרבה הוא מתגעגע לשחק כדורגל עם הבנים שלו בפארק הסמוך לבית. 'פעם הייתי רץ איתם שעות שלמות', סיפר לי בעיניים כבויות. 'היום אני לא יכול לרוץ אפילו כדי לתפוס אוטובוס בלי להיכנס למצב של התמוטטות פיזית'. זכריו שברו לי את הלב".

אותו מטופל, יהודי בן ארבעים וחמש שנה, היה זקוק בדחיפות לתרומת כליה. הוא היה ברשימה ההמתנה הארוכה והמתישה כבר שנה וחצי, וכל הטיפולים שעבר, רק החריפו את מצבו הרפואי הקשה. "הרופאים אמרו לו בבירור שעוד כמה חודשים והוא יצטרך לעבור לדיאליזה יומית במקום שלוש פעמים בשבוע. ראיתי איך המצב הרפואי הזה הורס לו את החיים, ואיך זה משפיע באופן דרמטי על כל המשפחה שלו – הילדים, האישה וההורים המבוגרים".

הוא האדם שזכה לקבל ממך את הכליה?

"בהתחלה רציתי לתרום לו ישירות, אבל לאחר בדיקות גנטיות, התברר שאין התאמה ביולוגית מספקת בינינו לניתוח מוצלח".

האכזבה הייתה גדולה וכאובה, אבל הרב ינון כבר לא ויתר. הוא פנה לעמותת "מתנת חיים" – ארגון ייחודי המתמחה בתיאום תרומות כליה אלטרואיסטיות בארץ ישראל. "אמרתי להם שאני נחוש לתרום כליה ליהודי שזקוק לכך. לא משנה לי מי הוא, מאיפה הוא בא, כמה הוא מרוויח, איפה הוא גר – העיקר שהתור הארוך יתקצר, ושימשהו יזכה סוף סוף לחיים חדשים ומלאים".

זו הייתה החלטה שהתקבלה מהלב או מהראש?

"זו הייתה החלטה חשובה ומשמעותית שקיבלתי תוך היועצות עם רבנים, עם רופאים מומחים בתחום, ובעיקר עם רעייתי. היא הייתה צריכה להיות שותפה מלאה ומושכלת לתהליך המורכב הזה, כי זה ישפיע באופן משמעותי על כל המשפחה – על הילדה, על הפעילות והשליחות שלנו, ובעצם על הכל".

התהליך עצמו נמשך כחצי שנה. בדיקות דם מפורטות וחוזרות, בדיקות תפקודי כליות, בדיקות לב וריאות, בדיקות הדמיה

פתיחה חגיגית של חדרי האירוח, בהשתתפות הרב מרדכי ביסטריצקי, ראש העיר מר יוסי קקון וסגן ראש העיר הרב שניאור ליפסקר

הדיאליזה – מקום שבו, כפי שהתברר לי, התרחש פרק נוסף ומרגש בסיפור האישי שלו.

שם במחלקת הדיאליזה של בית הרפואה, בין המכשירים המסננים את הדם ומחליפים את תפקוד הכליות הפגועות, הרב ינון היה עד למחזה שזעזע אותו עד היסוד ושינה את מסלול חייו בצורה דרמטית נוספת.

"כשנכנסתי לראשונה למחלקת הדיאליזה במהלך ביקורי הקבועים במחלקות השונות", מספר לי הרב ינון, "זה היה זעזוע אמיתי שלא הייתי מוכן אליו. שורות של אנשים מחוברים למכונות המסננות את כל מערכת הדם שלהם. מאוחר יותר הבנתי שמדובר בחיים אמיתיים וקשים של אלפי אנשים. לראות אנשים רתוקים למכונות יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע, חודש אחרי חודש, כאשר אחרי כל טיפול הם הופכים להיות חלשים בצורה קיצונית", הוא ממשיך בכאב עמוק. "זה דבר שגורם לך לעצור ולחשוב מה באמת חשוב בחיים. זה לא רק החולי הפיזי הקשה, אלא האופן הדרמטי שבו כל החיים נעצרים פתאום ונהיים כפופים לטיפולים וללוח זמנים אכזרי. משפחה, עבודה, שמחות, חלומות – הכל מסתובב ממש סביב לוח הזמנים הקבוע והבלתי ניתן לשינוי של הדיאליזה".

המושג "דיאליזה" הוא מילה רחוקה, מעורפלת ולא מובנת לרוב האנשים. ברוך השם. אך עבור אלפי חולי כליות, זוהי

הכתף, את השתיקה הבריאה שמאפשרת לו לבטא את הפחד או את הכעס שלו.

"בנוסף, יש לנו קהילה קבועה ומיוחדת בדמות הצוות הרפואי שעובד כאן כל יום והפך עם הימים להיות חלק אינטגרלי מהפעילות שלנו".

מה באמת הקשרים שלכם עם הצוות הרפואי?

"הצוות הרפואי אכן הפך לקהילה אמיתית. כשעשינו יום הולדת שלוש לילדה שלנו, בחרנו לעשות את זה כאן בבית חב"ד", מספרת השלוחה בחיוך. "הזמנו את כל הצוות שליווה אותנו במהלך האשפוז הארוך, והגיעו עשרות אנשים – רופאים, אחיות, פיזיותרפיסטים, פסיכולוגים, אנשי תחזוקה. הם היו הקהל של האירוע, הם קיבלו החלטות טובות כמתנה לילדה, והם היו באמת חלק מהמשפחה".

"זה היה אירוע מרגש עד דמעות לראות איך אנשים שפגשנו במצב הכי קשה, הפכו למשפחה מורחבת שלנו; כיצד הם דואגים לילדה שלנו ומתעניינים אודות ההתקדמות שלה; איך הם חוגגים איתנו את ההצלחות הקטנות ותומכים בנו ברגעים הקשים".

לתת לא רק מעצמך, אלא גם את עצמך

סיפור השליחות של הרב ינון לנג אינו נגמר בהקמת בית חב"ד בבית הרפואה. כשהמשכתי להסתובב איתו במסדרונות בית הרפואה, הגענו בין השאר למחלקת

משפחה, בית חב"ד, אחריות גדולה – למה אתה מוכן לקחת סיכון רפואי כזה בשבילי? אמרתי לו בפשטות: 'תאמין לי, אני מרגיש שאני מקבל יותר ממה שאני נותן, אולי אני זה שצריך להגיד לך תודה'..."

הניתוח עצמו ארך כשלוש שעות, כאשר צוותים רפואיים מקבילים ומקצועיים פעלו במקביל על התורם ועל המקבל. "התעוררתי עם כאב פיזי משמעותי, אבל גם עם תחושת מילוי וגאווה מדהימה", הוא מתאר. "הדבר הראשון שחשבתי כשהתעוררתי היה: 'הו, לא ישנתי ככה טוב מאז היציאה לשליחות'..." וברצינות: זו הרגשה מדהימה לדעת שמישהו אחר התעורר היום עם סיכוי לחיים חדשים".

הרופאים יידעו אותו מיד שהניתוח עבר בהצלחה מלאה, ושהכליה התחילה לתפקד. אצל המושתל תוך דקות ספורות מחיבורה. "זה היה הרגע הכי משמח ומרגש בחיי. 'לדעת שמישהו שכמעט איבד תקווה קיבל הזדמנות שנייה לחיים מלאים ופעילים'".

למרות הנימה החיובית והאופטימית, הוא מקפיד להבהיר לי שלא להקל ראש: תרומת כליה היא ניתוח כירורגי משמעותי עם תקופת החלמה לא פשוטה כלל. "ההחלמה לא פשוטה כלל. כשבועיים שלווה הייתי כמעט מרותק למיטה בלי יכולת לצאת מהבית אפילו לא לבית הכנסת שלא לדבר על לחזור לחיי השליחות".

יש גם קושי לראות את המשפחה דואגת ומתאמצת בשבילי, ללא יכולת לעזור בבית כרגיל; להרגיש תלוי באחרים. זה לא קל לאדם

"ראינו אנשים שישינים במכוניות בחניון בית הרפואה. ראינו אנשים שאוכלים כריכים קרים ליד המיטות של היקרים להם; ראינו אנשים מתפללים בפינות המסדרונות, בבדידות ובחוסר נוחות, מנסים למצוא פינה שקטה במקום שאף פעם לא יכון בו שקט".

שונות ומתקדמות, סריקות CT ו-MRI מפורטות, וראיונות בוועדות רפואיות ואיתיות מחמירות. "הם רצו לוודא בוודאות מוחלטת שאני באמת מבין לעומק למה אני נכנס, ושאיני עושה את הצעד הזה מהסיבות הנכונות והטהורות".

מה היה הדבר הכי קשה מבחינתך לפני הניתוח?

"נראה לי – מחייך הרב לנג – "שהבדיקה הפסיכולוגית הייתה המאתגרת והקשה ביותר..."

"מתוך כל המועמדים שמגיעים לבדיקות הראשוניות, רק כ-30% מגיעים בסוף לניתוח בפועל. המערכת מאוד קפדנית ומחמירה, וזה נכון לחלוטין – חייהם ובריאותם של תורמים לא פחות חשובים מחיי המקבלים".

הרב לנג עבר בהצלחה את כל המשוכות והבדיקות, ולפני מספר חודשים הגיע הרגע המכריע והמשמעותי – הניתוח בבית הרפואה 'בילינסון'. "בליילה לפני הניתוח לא ישנתי כמעט", הוא מודה "לא מפחד מהניתוח עצמו, אלא מהתרגשות עמוקה. ידעתי שמחר בבוקר אני אכנס למשהו שישנה לא רק את החיים של מישהו אחר לחלוטין, אלא גם את חיי שלי".

יצא לך להכיר לפני הניתוח את מי שאמור לקבל חלק מגופך?

לתורמים אלטרואיסטים שאינם מכירים אישית את הנתרם, מאפשרים מפגש חד פעמי מספר שעות לפני הניתוח. "זה היה רגע עוצמתי ומשמעותי שלא אשכח לעולם", הוא אומר בקול חנוק, "לפגוש את האדם שעומד לקבל חלק חיוני ממני, שחיי עומדים להשתנות בצורה דרמטית בזכות הכליה שאני תורם. זה רגש עמוק ומורכב שאי אפשר לתאר במילים".

המקבל, יהודי כבן ארבעים מהמרכז, היה כבר קרוב לשנה שלמה בטיפולי דיאליזה מתישים. הוא נאלץ לקטוע את שירות המילואים שלו בשל הצורך בטיפולים הקבועים והמחייבים. גם עבודתו המקצועית עמדה בסכנה אמיתית. "כשהתיישבנו לדבר לפני הניתוח", הרב ינון נזכר, "הוא סיפר לי על החיים שלו שהשתנו בבת אחת בשל המחלה".

איך הוא הגיב בפגישה עם מי שלמעשה מציל את חייו?

"הוא אמר לי דברים שהפעילו אותי והדגישו את גודל המעמד: 'אני לא מבין למה אתה עושה את זה בשבילי, אתה לא מכיר אותי אישית, אתה לא חייב לי כלום, אין לך שום קשר אליי או למשפחתי. יש לך

'סיכת לוחם'. זה משהו שמאוד הולך ומקובל".

בכל הזדמנות מציעים השליחים לאנשים לחתום ולקבל על עצמם את קבלת המלכות של הרבי מלך המשיח, כאשר כרטיסי משיח עם תמונה של הרבי הם 'הלהיט' של עגלת הקפה.

"בתקופה הזאת של מלחמה ואי וודאות", מסכם הרב ינון, "אנשים מחפשים תקווה ומשמעות. כשהם שומעים על הגאולה הקרובה ועל כך שהרבי מלך המשיח כבר כאן ורק צריך להתגלות – זה נותן להם כוח וחיזוק אדיר במצבים הכי קשים שלהם".

מנוף והשראה

כשהערב מתקדם ואני עומד לעזוב, אני מנסה לסכם את מה שראיתי וחוויתי במהלך היום הארוך הזה. זה לא סתם בית חב"ד שקם בבית רפואה מתוך רצון "לעשות משהו טוב" – אלא זה סיפור מרתק ומעמיק של זוג צעיר שהפך מכה אישית קשה לברכה מרוממת למאות ואלפי אנשים.

"אז כן, בעבר היו לנו תכניות גדולות לשליחות ברחבי העולם", מסכם הרב לנג. "היום אני מבין שכל מה שעברנו – הקושי עם הילדה, האשפוז הארוך, ההחלטה על השליחות כאן, ועכשיו גם תרומת הכליה – הכל חלק מתוכנית עליונה אחת. הקב"ה הביא אותנו למקום הזה לא רק כדי שנעזור לאחרים, אלא כדי שנבין שמתוך כל כאב אמיתי אפשר לבנות משהו גדול ומשמעותי. זה הסוד של השליחות האמיתית – לא לברוח מהקושי, אלא לעשות ממנו כלי לתיקון העולם.

"השליחות שלנו", מוסיף הרב לנג במילים שנחקקו בזיכרוני, "לא רק שינתה לטובה את החיים של אלפי אנשים שעברו כאן במהלך השנים – היא רוממה גם אותנו מבחינה נפשית ורוחנית. במקום להיות שקועים בקושי האישי שלנו ובדאגות לגבי העתיד, אנחנו כל יום רואים איך אנחנו יכולים לתרום משהו משמעותי לעולם. זה נותן לנו כוח לא רק להתמודד עם המצב של הילדה, אלא להרגיש שכל מה שעברנו לא היה לשווא, שיש לזה מטרה עליונה ומשמעות רחבה ועמוקה גם יחד".

ובירידות מצפת, שעה שהשמש שוקעת מאחורי הרי הגליל, אני יודע שחוויתי היום משהו מיוחד – לא סתם ביקור בבית חב"ד, אלא מפגש עם אנשים שהצליחו להפוך את הכאב שלהם לברכה לרבים, את הקושי האישי שלהם למקור אור למאות ואלפי אנשים.

הרב ינון לאחר תרומת הכליה

שמציעים עזרה קונקרטית למשפחות התורמים, ויש כאלה שפשוט רוצים להיות שותפים פעילים בפעילות החיונית של בית חב"ד שלנו".

לוחם להביא את המשיח

במהלך הביקור כשאני שואל את הרב ינון איך הם משלבים בפעילות הענפה שלהם בבית הרפואה את הפצת בשורת הגאולה, פניו מאירות בחיוך מיוחד.

"באופן כללי ובפרט מתחילת המלחמה, הנושא של משיח מאוד מאוד בוער בעם", הוא מסביר לי בהתלהבות. "אנשים רואים אותי עם הדגלון של 'משיח' ושואלים אותי מה זה הסיכה הצהובה הזאת? אז אני אומר להם בפשטות: זה סיכת לוחם – זה מי שלוחם להביא את המשיח. והעניין מתקבל בפשטות מדהימה".

כל הפעילות החסידי בבית הרפואה, כפי שאני מגלה, חדורה לחלוטין בענייני גאולה ומשיח. בכל שיחה, בכל מפגש, בכל אירוע בבית הכנסת מפרסמים בגאווה ובשמחה את העובדה שהרבי הוא מלך המשיח. זה קורה בסעודות השבת, במהלך חלוקת הקפה והעגלה, ובשיחות האישיים עם מאושפזים ובני משפחותיהם, בכלל הפצת בשורת הגאולה היא לא משהו שמוסתר או שמוזכר באופן עקיף – זה חלק אינטגרלי מהזהות והשליחות שלהם.

"כשאנשים שואלים אותי מה צריך כדי לקבל את הסיכה הזאת", הוא ממשיך בעיניים נוצצות, "אני אומר להם: אתה צריך להיות לוחם אמיתי, לפעול על יהודי אחר, לחזק אותו ברוחניות. בדרך כלל עובדי הצוות שמתחילים להניח תפילין או שעוזרים לעובדים אחרים להתחזק ביהדות – הם מקבלים ממני את הסיכה ואנחנו עושים טקס חגיגי של הענקת

מניח התפילין ה-10,000 עם הפעילים. עם הרב ינון לנג, הרב יצחק ליפשיץ והרב קורנט

שרגיל להיות עצמאי ולעזור לכולם סביבו. זו התגייסות משפחתית מלאה", הוא מסביר בהכרת טובה. "אשתי לקחה על עצמה הכל בהקרבה מדהימה – את הילדה, את הבית, ואת המשך הפעילות בבית הרפואה".

היום, חצי שנה לאחר הניתוח, הרב לנג כבר חזר באופן מלא לפעילות של השליחות הענפה שלו בבית הרפואה.

יצא לך להיפגש עם התורם לאחר ההשתלה?

"לפני חודשיים השתתפנו בסעודת הודיה מרגשת שערך הנתרם. הוא כבר חזר במלואו לעבודה הרגילה שלו כמו גם לכושר גופני – פשוט חזר לחיים המלאים והפעילים שהיו לו קודם המחלה".

אל סעודת ההודיה החגיגית הגיעו עשרות אנשים – משפחת המקבל הרחבה, משפחת התורם, צוות רפואי מבילינסון, ונציגי עמותת 'מתנת חיים' שהוקמה על ידי הרב ישעיהו הבר ז"ל (בעצמו מושתל כליה), המלווה כל תורם פוטנציאלי לאורך כל הדרך במקצועיות גבוהה ובחמימות אנושית.

"בלי הליוי המקצועי והחם של מתנת חיים, התהליך כולו היה הרבה יותר מפחיד, מורכב ובודד", הוא מודה בהכרת טובה. "הם יודעים בדיוק מה צריך בכל שלב, איך להתכונן נכון לכל בדיקה, ואיך לעזור לתורם להרגיש בטוח, מוכן וחזק לקראת הניתוח ואחריו. זה ליווי אנושי מלא ומקיף".

הסיפור המרגש ומעורר ההשראה של הרב ינון, השפיע על אנשים רבים. "מאז שהסיפור התפרסם בתקשורת אנחנו מקבלים הרבה פניות מכל רחבי הארץ", הוא מספר. "יש אנשים ששואלים איך להירשם לתרומת כליה, יש אחרים